

Arrest

nr. 206 089 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. GYSELAERS
Paalsesteenweg 81
3580 BERINGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS *loco* advocaat L. GYSELAERS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 januari 2016, verklaart er zich op 26 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 30 juni 2017 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Pashtunen te behoren. U bent een 25-jarige soennitische moslim en bent geboren in het dorp Sharawan (district Dasht-i Archi, provincie Kunduz). U woonde daar samen met uw vader, moeder en 4 broers. Ongeveer 4 jaar geleden bent u gehuwd met G.A.i en u heeft ook een zoontje van ongeveer 2,5 jaar. Ook zij woonden in het huis van uw ouders.

Ongeveer 2 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bent u beginnen werken bij Hawk Vision in Kabul. Hawk Vision is een privébedrijf dat ook opdrachten van de overheid kreeg. Uw taak bestond erin gegevens (zoals bijvoorbeeld klachten of eigendomsaktes) in te geven op een computer. U had dus een administratieve functie. U verbleef in Kabul en om de 3 à 4 maanden kreeg u ongeveer een week verlof. Tijdens uw verlof ging u naar uw huis in Sharawan, Dasht-i Archi. De laatste keer dat u naar uw huis in Sharawan bent gegaan was ongeveer 5-6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan.

Op een dag heeft uw vader u opgebeld en u laten weten dat de taliban een dreigbrief hadden gestuurd. Dit was begin april 2015 (oktober/november 2015 omgezet naar de westerse kalender). In deze eerste brief eisten ze dat u zou stoppen met uw werk en de taliban zou vervoegen. U zei tegen uw vader dat hij niets moest vertellen aan de andere familieleden maar dat hij dit wel moest voorleggen aan de districtschef en aan uw schoonvader. U bent na deze brief verder blijven werken in Kabul.

Tien dagen na deze dreigbrief hebben de taliban uw vader vermoord omdat u niet gedaan heeft wat ze gevraagd hebben.

Drie-vier dagen na de dood van uw vader hebben de taliban een tweede dreigbrief bij uw huis achtergelaten. Uw schoonvader belde u om u op de hoogte te brengen van deze tweede brief. In deze tweede brief stond dat u niet gehoorzaam was en dat de taliban hierdoor uw vader hadden vermoord. Er stond ook in dat eender waar ze u zouden vinden, ze u ook zouden vermoorden. Uw schoonvader zei u om zeker niet naar huis te komen omdat ze u dan zouden vermoorden. Met de komst van deze tweede brief zijn uw moeder, broers, echtgenote en zoontje verhuisd naar het huis van uw schoonvader, in het Sharawan dorp, ongeveer 20 minuten verder van het huis van uw ouders.

Na deze tweede dreigbrief bent u gestopt met werken. U was nog gedurende 4-5 dagen in Kabul en nadien bent u samen met de smokkelaar die geregeld werd door uw schoonvader naar Nimroz vertrokken. Van daar bent u dan via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België gekomen. U bent in de maand april 2015 (november/december 2015) vertrokken uit Afghanistan en verklaart ongeveer 2 maanden gedaan te hebben over uw reis van Afghanistan tot België. Op 25 januari 2016 kwam u aan in België en op 26 januari 2016 diende u een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat de taliban u zullen vermoorden wegens uw samenwerking met de Afghaanse overheid.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een badge van uw werk, uw bankkaart, twee certificaten die u in kader van uw werk heeft ontvangen, uw taskara, de taskara van uw vader, een contract van Hawk Vision, het arbeidsreglement van dit bedrijf, uw diploma samen met een puntenblad, de tweede dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om uw persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zo heeft u het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) niet kunnen overtuigen om welke redenen de taliban u plots zouden zijn beginnen bedreigen, terwijl u al ongeveer 2 jaar bij Hawk Vision in Kabul tewerkgesteld was. U gevraagd om welke redenen de taliban u plotseling een dreigbrief zouden gestuurd hebben, zegt u dat u voor de overheid werkte en dat de taliban u hierdoor bedreigd zouden hebben (CGVS gehoorverslag p. 25). Echter, tijdens de bevestigingen over uw werk zei u dat Hawk Vision een privébedrijf is en onder andere ook opdrachten van de overheid kreeg (CGVS p. 10). Hawk Vision is een onafhankelijke organisatie die niet rechtstreeks aan de overheid gelinkt wordt. Deze organisatie biedt een waaier aan diensten aan en heeft een zeer gevarieerd klantenbestand, de overheid is slechts één van deze klanten (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). In dit bedrijf had u ook een louter administratieve rol waarbij u gegevens van bijvoorbeeld een klacht of eigendomsakte op de computer moest ingeven. U nam deze gegevens niet zelf op, deze stonden al op papier en uw taak bestond erin om de data in te geven op de computer, dus om deze te digitaliseren (CGVS p. 10). Uit deze verklaringen kunnen we vaststellen dat u geen zichtbare functie had en ook geen rechtstreekse band met de overheid had aangezien u in dienst was van dit privébedrijf. U verklaarde dan ook dat het privébedrijf op verschillende plaatsen kantoren had en dat u in één van deze kantoren werkte in Kabul (CGVS p. 10).

U gevraagd hoe de taliban erachter zijn gekomen waar u werkte, verklaart u dit zelf niet te weten en zegt u dat ze misschien mensen rondom jullie zouden hebben die deze informatie doorgegeven hebben (CGVS p. 25). Even later verklaart u dat u in Afghanistan niemand kan vertrouwen en dat u daarom uw problemen met niemand heeft besproken (CGVS p. 26). Daar u aangeeft dat u de mensen niet vertrouwt, mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in de eerste plaats ook niet over uw werk zou praten met buitenstaanders. Het blijft dan ook de vraag hoe de taliban in Kunduz, de provincie waar u woonde, erachter gekomen zouden zijn waar en voor wie u werkte en u na ongeveer 2 jaar dienst zouden zijn beginnen bedreigen. Bovendien is uw profiel niet dermate hoog opdat u een specifiek doelwit zou vormen voor de taliban. Uit het EASO-rapport van december 2012 blijkt immers dat mensen met uw profiel een laag risico op bedreigingen door de taliban lopen in veiligere gebieden zoals bijvoorbeeld Kabul, iets wat bevestigd wordt door uw eigen verklaringen hieronder (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). De redelijkheid van Kabul als intern vluchtalternatief voor u wordt hieronder verder besproken.

U verklaart dat de taliban begin aqrab 2015 (oktober/november 2015) een eerste dreigbrief hebben achtergelaten aan uw huis in Dasht-i Archi (CGVS p. 25). U verklaart dat u niet echt gerust was maar desondanks bleef u verder werken in Kabul (CGVS p. 25). U verklaart dat 10 dagen na de dreigbrief de taliban uw vader hebben vermoord omdat u niet gedaan heeft wat ze gevraagd hadden (CGVS p. 25). Gedurende deze 10 dagen heeft u geen andere bedreiging ontvangen maar u verklaarde wel dat uw vader zei "Ze lopen hier rond en ik zie ze" (CGVS p. 26). U gevraagd of u geprobeerd heeft om uw gezin daar weg te halen, zegt u dat u eerst niet dacht dat het zo een probleem zou zijn maar dat nadien uw vader werd vermoord, en dat het niet zo simpel is om uw gezin daar weg te halen (CGVS p. 26). Deze verklaring overtuigt het CGVS echter niet, aangezien uw vader u gezegd zou hebben dat hij die mannen ziet rondlopen, mag er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u dit wel als een ernstig probleem zou zien. Bovendien had uw familie de mogelijkheid om naar het huis van uw schoonvader te verhuizen, hetgeen ze blijkbaar pas na de tweede dreigbrief hebben gedaan. Hiermee geconfronteerd zegt u dat uw vader bezig was met het uitzoeken van wie die brief kwam (CGVS p. 26), u verklaarde eerder echter dat uw vader zei dat "ze rondliepen" en dat hij "ze zag" (CGVS p. 26). Indien hij die mannen zou gezien hebben, dan zou het ook duidelijk zijn van wie de brief kwam en was verder onderzoek dus ook overbodig. Zelfs na de dood van uw vader zijn de overige familieleden verder blijven wonen in jullie huis. U kan hiervoor geen valabele verklaring geven en zegt dat ze 3-4 dagen nadien, bij het ontvangen van de tweede dreigbrief, wel naar een ander adres gegaan zijn (CGVS p. 26). U verklaart verder dat ze dachten dat het waarschijnlijk al voorbij zou zijn aangezien u niet in Kunduz was en uw vader al vermoord werd, maar dat ze na de tweede dreigbrief zeer bang zijn geworden (CGVS p. 26). Ook deze verklaring overtuigt het CGVS niet, er mag redelijkerwijze van u en uw familie verwacht worden dat de dood van uw vader heel aangrijpend zou geweest moeten zijn waardoor de familie hieraan toch op de één of andere manier een gevolg had moeten geven. Het feit dat zij in hun huis in Dasht-i-Archi bleven wonen en u uw werk in Kabul bleef verder zetten (CGVS p. 26, 27) ondermijnt de aangehaalde vrees in sterke mate.

U zegt dat u het doelwit was van de taliban maar dat ze uw vader vermoord hebben zodat u naar de begrafenis zou gaan in Kunduz en ze u op die manier konden vinden (CGVS p. 29). U gevraagd of dit betekent dat de taliban u in Kabul dan niet zouden vinden, zegt u dat ze u daar wel zouden kunnen vinden en dat ze uw vader vermoord hebben om aan te tonen dat ze tot alles in staat zijn (CGVS p. 30). Deze verklaring overtuigt het CGVS echter niet, als ze u hadden kunnen vinden in Kabul dan zou er ten minste één van de bedreigingen rechtstreeks daar aan u geuit zijn en dit is volgens uw verklaringen niet het geval geweest. Zo werden zowel de eerste als de tweede dreigbrief bij uw huis in Dasht-i Archi achtergelaten (CGVS p. 25 en 26). Hierbij dient er nogmaals opgemerkt te worden dat u na de dood van uw vader toch bent blijven verder werken in Kabul (CGVS p. 27). Indien de dood van uw vader, zoals u verklaart, een waarschuwing zou geweest moeten zijn voor u om u te tonen dat de taliban tot alles in staat zijn dan is het ook niet aannemelijk dat u hierna toch nog steeds blijft verder werken.

De tweede dreigbrief werd ongeveer 3-4 dagen na het overlijden van uw vader aan uw huis in Dasht-i Archi achtergelaten. Uw schoonvader belde u om u hiervan op de hoogte te brengen en zei u dat u zeker niet naar huis mocht komen omdat ze u dan zouden vermoorden (CGVS p. 26). Uw familie is na deze tweede dreigbrief pas verhuisd naar het huis van uw schoonouders, verderop in uw dorp.

Het feit dat het CGVS ervan overtuigd is dat, indien de aangehaalde bedreigingen zich voorgedaan zouden hebben deze verhuis eerder had moeten plaatsvinden ter zijde gelaten, heeft u het ook niet aannemelijk kunnen maken om welke redenen uw familie in het huis van uw schoonouders veiliger zou zijn, aangezien u eerder had verklaard dat uw schoonvader in hetzelfde dorp als uw ouders woont (CGVS p. 21). U gevraagd of het verhuizen naar het huis van uw schoonvader het probleem zou oplossen, zegt u dat dit het probleem niet oplost maar dat uw moeder een vrouw is en dat ze haar niet echt gaan lastigvallen (CGVS p. 21). Dit stelt de redenen van hun verhuis nog verder in vraag.

U gevraagd of uw familie nog steeds problemen ondervinden zegt u dat ze u niets vertellen en enkel zeggen dat het goed gaat met hen (CGVS p. 28). U gevraagd om welke redenen ze u niets vertellen over uw problemen, zegt u dat ze u waarschijnlijk niet ongerust willen maken (CGVS p. 28). Deze verklaring is echter niet valabel, aangezien uw familie op de hoogte is van uw asielaanvraag en het belang van deze informatie mag er ook redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte wordt gehouden over eventuele verdere problemen. Hiermee geconfronteerd zegt u dat de taliban nog zeker en vast op zoek zijn naar u omdat u een doelwit bent voor hen en ze u dus zeker niet gerust zullen laten en u zullen vermoorden zodra ze u vinden (CGVS p. 28). Gezien bovenstaande hebt u echter uw problemen met de taliban niet aannemelijk gemaakt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u de laatste 2 jaren vóór uw vertrek uit Afghanistan tewerkgesteld was in Kabul (CGVS p. 10 en 11). Zoals eerder vermeld, werkte u bij de firma Hawk Vision in Kabul. Gedurende deze periode ging u slechts om de 3 à 4 maanden voor ongeveer een week naar uw huis in Kunduz (CGVS p. 11). U bent dus al vertrouwd met de stad Kabul en er kan worden verondersteld dat u er een professioneel netwerk hebt opgebouwd.

Bovendien versterkt uw persoonlijk profiel deze vaststelling. U heeft gestudeerd en uw studies afgewerkt (CGVS p. 13), naast Pashtu spreekt en begrijpt u ook Dari, een beetje Engels en ondertussen ook een beetje Nederlands (CGVS p. 16). U gevraagd of u ook kan lezen en schrijven in deze talen verklaart u dat u dit kan in Pashtu en Dari, dat u goed bent in Engels en in Nederlands ook een beetje (CGVS p. 16). Indien u zelfs niet terug aan de slag zou kunnen bij Hawk Vision omdat u zonder enige verwittiging vertrokken zou zijn (CGVS p. 28), is het CGVS van oordeel dat u met uw kwaliteiten niet veel moeite zou hebben om een vergelijkbare functie te vinden. Dit wijst er dan ook op dat er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u in Kabul een leven zou kunnen opbouwen.

Ondanks dat u aanhaalde geen familie in Kabul te hebben (CGVS p. 28), doet het facebook-profiel van uw broer S.A. sterke vermoedens rijzen dat het tegendeel waar is (kopie van Facebook-profiel toegevoegd aan het administratief dossier). Verschillende foto's en activiteiten die uw broer S. deelt op zijn openbaar profiel, wijzen op zijn aanwezigheid in Kabul. Zo haalt hij onder andere aan, aan de Kardan University in Kabul gestudeerd te hebben, en heeft hij verschillende familiefoto's gedeeld die in een pretpark in Kabul genomen zijn. Bovendien wijst 1 foto erop dat hij een certificaat heeft ontvangen van Afghanistan Institute of Banking and Finance (AIBF), gevestigd in Kabul stad (foto toegevoegd aan administratief dossier). Verder onderzoek wijst erop dat AIBF een organisatie is die opleidingen, trainingen en onderzoek biedt aan het bank- en financiewezen in Afghanistan (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien is uw broer ook te zien op foto's op de website van deze organisatie. Dit bevestigt het vermoeden dat de familie in Kabul wel degelijk over netwerken beschikt. U gevraagd of u mensen kent in Kabul zegt u geen familie te hebben in Kabul en dat u veel collega's heeft maar geen contact met hen hebt (CGVS p. 28). U verklaarde dat u geen contact heeft opgenomen met uw collega's omdat u dan de documenten die u voorlegde tijdens het interview op CGVS had moeten teruggeven (CGVS p. 28). Deze verklaring is echter niet valabel, aangezien u zich buiten Afghanistan bevindt is het weinig aannemelijk dat uw collega's deze documenten nog zouden terug eisen.

Wat uw voorgelegde documenten betreft dient ook nog het volgende opgemerkt te worden. Uw werk was gevestigd in Kabul, om de 3 à 4 maanden kon u voor ongeveer een week naar uw huis in Dasht-i Archi. De laatste keer dat u naar huis ging, was ongeveer 5 à 6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 11). De documenten werden u ongeveer 8 à 10 maanden geleden door uw schoonvader opgestuurd (CGVS p. 29). Het is opmerkelijk op welke manier uw schoonvader aan deze documenten is geraakt nadat u uit het land bent vertrokken. U had namelijk aangegeven dat u niemand op de hoogte had gebracht van uw problemen (CGVS p. 28) en dat u zelf ook niet meer naar uw huis was gegaan (CGVS p. 11). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u de documenten aan de smokkelaar heeft gegeven en dat hij ze aan uw schoonvader heeft bezorgd (CGVS p. 29). Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig en wordt sterk in twijfel getrokken, het is namelijk niet aannemelijk dat een smokkelaar zich nog met dergelijke zaken zou bezighouden en buiten het smokkelen van de mensen ook nog de rol van koerier op zich zou nemen. Er kan dus aangenomen worden dat u mogelijk op een andere manier aan deze documenten bent geraakt, eventueel via contact met uw voormalige werkgever of collega's.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen. U legde uw werkbadge, uw bankkaart, twee certificaten die u in kader van uw werk heeft ontvangen, uw taskara, de taskara van uw vader, een contract van Hawk Vision, het arbeidsreglement van dit bedrijf, uw diploma samen met een puntenblad, de tweede dreigbrief van de taliban en de enveloppe waarin deze documenten werden opgestuurd neer. Uw taskara kan enkel uw afkomst en identiteit bevestigen, hetgeen ook niet wordt betwist. Uw diploma en puntenblad zijn niet relevant voor uw asielmotieven en kunnen hoogstens aantonen dat u scholing heeft genoten. Uw werkbadge, contract en arbeidsreglement kunnen enkel bewijzen dat u tewerkgesteld was bij Hawk Vision, ook dit wordt niet betwist. Uw bankkaart geeft enkel aan dat u over een rekening beschikt. De enveloppe toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan. De dreigbrief van de taliban kan bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen niet herstellen. Documenten hebben slechts ondersteunende waarde bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is; Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afgaanse documenten, aangezien veel Afgaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing uitgaat van een aantal misvattingen en verkeerde interpretaties waardoor zijn vluchtrelaas niet op de juiste manier wordt weergegeven.

Vooreerst wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk voor de regering heeft gewerkt, meer bepaald voor het Supreme Court of Afghanistan. Hij verwijst naar twee certificaten bij zijn verzoekschrift. Hij stelt dat zijn werkgever inderdaad Hawk Vision was, die zijn loon uitbetaalde, doch dat hij wel degelijk was tewerkgesteld in Kabul voor het Supreme Court, meer bepaald *“het departement van Makhzan - Kabul Appeal Court”*. Zijn taak op de rechtbank bestond erin bij te dragen tot het digitaliseren van de database. Hij maakt zich sterk dat het departement van Makhzan kan worden gecontacteerd teneinde zijn tewerkstelling te bevestigen.

Verder stelt verzoeker dat hij de eerste dreigbrief ontving nadat hij reeds twee jaar in Kabul werkte omdat de taliban er toen achter kwam dat hij voor de regering werkte. Hij stelt dat hij niet weet hoe de taliban hier achter kwamen, hetgeen hem volgens hem niet ten kwade kan worden geduid.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat zijn vader onmiddellijk na het ontvangen van de eerste dreigbrief, deze brief heeft voorgelegd aan de politie en de districtschef *“om de waarachtigheid ervan na te gaan en te verifiëren of deze daadwerkelijk van de taliban afkomstig was”*. Intussen verbleef verzoeker in Kabul. Hij stelt dat het onmogelijk was om na het ontvangen van de eerste dreigbrief zijn familie weg te halen uit het ouderlijk huis in Kunduz, *“vermits de taliban hem dan onmiddellijk zou gevonden hebben”*. Hij wijst er ook op dat de dreigbrief aan hem persoonlijk was gericht op een moment waarop zijn vader, als patriarch van de familie, nog in leven was. Aldus was het zijn vader die met de brief naar de politie stapte en die de beslissingen ten aanzien van de familie nam. Hij wijst erop dat het op dat moment nog niet duidelijk was dat de hele familie gevaar liep en dat men dacht dat enkel verzoeker gevaar liep. Dat zijn vader de talibanleden zag *“rondlopen”* en ze *“zag”*, stelt verzoeker dat dit louter betekent dat er een grote aanwezigheid van de taliban was in de regio, maar niet dat zijn vader ook effectief kon weten dat diegene die de brief had afgeleverd effectief bij de taliban was betrokken en dat zijn vader deze persoon kon kennen.

Voorts meent verzoeker dat het een misvatting is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn familieleden nog gewoon verder in de woning van zijn vader bleven wonen na diens dood. Hij stelt dat zijn familieleden onmiddellijk na de moord op zijn vader en het ontvangen van de tweede dreigbrief naar de woning van verzoekers schoonvader zijn getrokken. Tevens merkt hij op dat in de tweede dreigbrief doodsb bedreigingen ten aanzien van hem werd geuit, waar hij zich ook bevindt, zodat hij ook in Kabul niet veilig is. Met het doden van zijn vader, was het duidelijk waartoe de taliban in staat is, aldus verzoeker. Hij wijst er ook op dat hij na het ontvangen van de tweede dreigbrief onmiddellijk is gestopt met werken en Kabul en vervolgens Afghanistan onmiddellijk heeft verlaten.

Tevens voert verzoeker aan dat het een misvatting is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de woning van zijn schoonvader is gelegen in hetzelfde dorp als de woning van zijn ouders. Hij stelt dat de woning van zijn schoonvader wel in hetzelfde district is gelegen, doch niet in hetzelfde dorp. Hij voegt toe dat de taliban niet weet waar zijn familie zich bevindt.

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat aan zijn herkomst en identiteit niet wordt getwijfeld. Hij stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat de veiligheidssituatie in Kabul nog steeds problematisch is, dat deze situatie sinds 2015 is verslechterd en dat er een toename is van het aantal gewelddadige incidenten.

Hij stelt dat uit zowel de informatie in het administratief dossier als uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt dat het toenemend geweld voornamelijk is gericht tegen mensen die voor de regering werken of hebben gewerkt en wijst erop dat hij door de taliban wordt gevisieerd vermits hij voor de regering werkte. Hij verwijst naar een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen.

Voorts meent verzoeker dat hij niet over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul. Hij herhaalt dat de taliban in de tweede dreigbrief stelde hem te zullen vermoorden waar hij zich ook bevindt. Hij meent dat wie eens is gevisieerd, gevisieerd blijft. Hij wijst erop dat de taliban op de hoogte is van zijn tewerkstelling voor de regering in Kabul.

Vervolgens stelt verzoeker dat het een misvatting is dat zijn broer banden zou hebben met Kabul of er aan de universiteit zou studeren. Hij wijst erop dat er honderden mensen zijn met de naam S.A. en dat de persoon waarnaar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst, niet zijn broer is. Hij wijst er tevens op dat zijn vier broers allen nog minderjarig zijn. Hij stelt dat hij geen familie heeft in Kabul en dat hij geen contact heeft met collega's van zijn vroegere werk.

Verder acht hij het tevens een misvatting van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat al zijn documenten door de smokkelaar aan zijn schoonvader zouden zijn gegeven. Hij stelt dat enkel zijn bankkaart en werkpas werden overhandigd. Hoe dit in zijn werk is gegaan, weet hij niet. Hij stelt dat hij de smokkelaar niet kende en dat zijn schoonvader deze smokkelaar had geregeld. De overige documenten, zo stelt verzoeker, bevonden zich reeds in de woning en bij zijn familie en werden bij de verhuis naar de woning van zijn schoonvader meegenomen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: twee certificaten van de "*Supreme Court of Afghanistan*" (stukken 3 en 4), een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 5) en de stukken die hij reeds neergelegd had bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 6).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 11 april 2018 samen met een aanvullende nota de bladzijden 1 tot en met 74 bij van het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban zal worden vermoord wegens zijn samenwerking met de Afghaanse overheid. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem plots zouden bedreigen nadat hij reeds twee jaar voor het privébedrijf Hawk Vision werkte, dat de Afghaanse overheid als slechts één van zijn klanten heeft, en waar bij slechts een administratieve functie had; (ii) hij met zijn werk pas stopte en zijn familie pas naar de woning van zijn schoonvader zou zijn verhuisd na de moord op zijn vader en na het ontvangen van de tweede dreigbrief, terwijl zij reeds na de eerste dreigbrief melding maakten van de aanwezigheid van de taliban; (iii) het niet aannemelijk is dat zijn familie na het ontvangen van de tweede dreigbrief veiliger zouden zijn in het huis van zijn schoonvader dat in hetzelfde dorp is gelegen; (iv) zijn familie sinds zijn vertrek uit Afghanistan geen melding meer maakte van problemen met de taliban; en

(v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift een gewijzigd vluchtrelaas naar voren schuift. Hij stelt het in zijn verzoekschrift voor alsof het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing een aantal “*misvattingen*” en “*verkeerde interpretaties*” zou hebben begaan, doch uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de weergave van de feiten en de motieven die de commissaris-generaal hieruit afleidt op correcte wijze in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Gezien het geheel van de beschikbare stukken in het administratief dossier en de uiteenzetting vervat in het verzoekschrift, ontstaat de vaststelling dat verzoeker na reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing zijn vluchtrelaas heeft aangepast. Dergelijk gedrag doet echter niet enkel afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, doch niet in het minst aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vluchtmotieven. Er dient immers opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk voor de Afghaanse overheid werkte, en meer bepaald voor het “*Supreme Court of Afghanistan*”, kan hij geenszins worden geloofd. Verzoeker maakte tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding van een tewerkstelling voor een Afghaanse rechtbank. Integendeel, hij sprak enkel over een tewerkstelling in Kabul voor het bedrijf Hawk Vision, waar hij, weliswaar voor de Afghaanse overheid, ICT-opdrachten uitvoerde. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat Hawk Vision een privébedrijf is (gehoorverslag CGVS, p. 10). Indien verzoeker werkelijk voor een Afghaanse rechtbank werkte en hierdoor meent internationale bescherming te behoeven omdat hij bedreigd werd door de taliban en zijn vader reeds werd vermoord, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit cruciale element van bij de aanvang van zijn verzoek om internationale bescherming vermeldt, *quod non*. Integendeel, verzoeker werpt dit element pas voor het eerst op in onderhavig verzoekschrift, hetgeen allerm minst ernstig is. Bijgevolg kan hij bezwaarlijk de commissaris-generaal misvattingen of verkeerde interpretaties op dit vlak verwijten indien hij van dit element nooit eerder melding maakte.

Hoe dan ook, dient vastgesteld dat verzoeker zijn beweerde tewerkstelling voor het “*Supreme Court of Afghanistan*” niet aannemelijk weet te maken. Naast het gegeven dat hij nooit eerder van deze tewerkstelling melding maakte en enkel sprak over een tewerkstelling bij Hawk Vision, houdt verzoeker in zijn verzoekschrift staande dat Hawk Vision wel degelijk zijn werkgever was en zijn loon uitbetaalde. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze verzoeker tewerkgesteld zou kunnen zijn voor het “*Supreme Court of Afghanistan*”. Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde certificaten (stukken 3 en 4 (zie ook map 'Documenten' in het administratief dossier)), dient vastgesteld dat deze het ongeloofwaardig karakter van zijn beweerde tewerkstelling voor deze Afghaanse rechtbank enkel maar versterken. In zoverre het al geloofwaardig is dat een hooggeplaatst Afgaans rechtscollege certificaten zou uitreiken met een Engelse tekst, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de spelling en de grammatica van de Engelse taal op correcte wijze worden toegepast, *quod non*. Zo stemt de vervoeging van de werkwoorden niet overeen met de persoon die ‘*declare*’ (verklaart) en ‘*appreciate*’ (apprecieert). De Engelse tekst is met uitzondering van de instantie/persoon die de aanbeveling opstelt in beide certificaten volledig dezelfde. De certificaten bevatten geen enkele duiding in de tijd met betrekking tot de tewerkstelling en zijn evenmin gedateerd. Eveneens onaannemelijk is het gegeven dat verzoeker voorhoudt te zijn tewerkgesteld geweest in de stad Kabul, terwijl de beide certificaten afkomstig zijn van een departement in de provincie Kabul. Voorts valt uit deze certificaten evenmin af te leiden wat de link zou zijn tussen verzoekers werk voor deze rechtbank en zijn tewerkstelling door het privébedrijf Hawk Vision. Uit de bijgevoegde documenten betreffende dit bedrijf (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 6) valt evenmin dergelijke link af te leiden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') betreffende het bedrijf Hawk Vision blijkt dat dit bedrijf verschillende klanten heeft, waaronder de overheid. Het loutere feit dat verzoeker door dit bedrijf zou tewerkgesteld geweest zijn, betekent niet dat hij tevens voor het “*Supreme Court of Afghanistan*” werkte.

Daarenboven dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Tot slot dient erop gewezen dat verzoeker voorhoudt dat de certificaten van het "*Supreme Court of Afghanistan*" reeds bij zijn familie waren en bij de verhuis naar de woning van zijn schoonvader werden meegenomen. Er kan dan ook eens te meer niet worden ingezien waarom verzoeker van zijn voorgehouden tewerkstelling bij dit "*Supreme Court*" niet eerder melding maakte.

In zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn voorgehouden tewerkstelling bij het "*Supreme Court of Afghanistan*" - *quod certe non* - dient vastgesteld dat verzoekers takenpakket er slechts bestond uit het digitaliseren van de database van deze rechtbank, hetgeen hem bezwaarlijk een hoog of opvallend profiel zou hebben bezorgd. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt niet dat er aanwijzingen zijn dat de taliban personen behorende tot de groep van regeringsmedewerkers maar met een laag profiel zouden vervolgen in Kabul of in gebieden die niet onder hun controle vallen. Deze personen behoren immers niet langer tot de prioriteiten van de taliban die hun aandacht enkel richten op regeringsmedewerkers met een hoogstaand profiel.

Verder komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het opwerpen van een aantal onjuiste en blote *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker meent dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij niet weet hoe de taliban van zijn tewerkstelling op de hoogte kwam, dient erop gewezen dat hij meent heden internationale bescherming te behoeven omwille van bedreigingen door de taliban naar aanleiding van zijn tewerkstelling, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de omstandigheden van de bedreigingen, en bijgevolg ook over de wijze waarop de taliban van zijn tewerkstelling elders op de hoogte kon komen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn vader onmiddellijk na het ontvangen van de eerste dreigbrief de politie en de districtschef op de hoogte bracht om de waarachtigheid ervan te verifiëren.

Waar verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift dat het onmogelijk was om na het ontvangen van de eerste dreigbrief zijn familie weg te halen aangezien de taliban hem dan onmiddellijk zouden vinden, dient erop gewezen dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers persoonlijke aanwezigheid bij het verhuizen van zijn familie vereist zou zijn. Zijn familie verhuisde na het ontvangen van de tweede dreigbrief volgens zijn verklaringen immers ook naar de woning van zijn schoonvader terwijl hij zelf niet naar zijn dorp terugkeerde. Wat betreft zijn verklaring over het feit dat zijn vader "ze zag" (gehoorverslag commissaris-generaal, p. 25-26), dient vastgesteld dat uit een lezing van deze verklaringen in het gehoorverslag duidelijk blijkt dat het om de talibanleden ging die de dreigbrief hadden opgesteld. Vervolgens wijzigt verzoeker zijn vluchtrelaas opnieuw waar hij stelt dat zijn familie naar de woning van zijn schoonvader verhuisde na de moord op zijn vader en het ontvangen van de tweede dreigbrief. Hij stelt immers in zijn verzoekschrift dat de moord op zijn vader en het ontvangen van de tweede dreigbrief op hetzelfde moment plaatsvonden, terwijl hij eerder tijdens zijn gehoor verklaarde dat er tussen de dood van zijn vader en het ontvangen van de tweede dreigbrief drie à vier dagen zijn verlopen (gehoorverslag CGVS, p. 25). Vermits zijn familie volgens verzoekers verklaringen pas verhuisde naar de woning van zijn schoonvader na het ontvangen van de tweede dreigbrief, bleef zijn familie na de dood van zijn vader nog zeker drie of vier dagen in de ouderlijke woning, hetgeen geenszins aannemelijk is in de door verzoeker geschetste context.

Verder dient vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen wel degelijk blijkt dat hij na de dood van zijn vader bleef verder werken, vermits hij pas stopte met werken na het ontvangen van de tweede dreigbrief, drie à vier dagen na de dood van zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 27). Tevens dient vastgesteld dat hij wel degelijk verklaarde dat de woning van zijn schoonvader in hetzelfde dorp als zijn ouderlijke woning is gelegen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het simpelweg wijzigen van zijn verklaringen dienaangaande in het verzoekschrift, is geenszins ernstig, maakt zijn eerdere verklaringen niet ongedaan en doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat (de) artikel(en) (2 en) 3 van het EVRM wordt(en) geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent

aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. In de loop van 2016 heeft IS in de stad Kabul een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiiitische minderheid werd geviséerd. Deze aanslagen op zich kunnen niet worden beschouwd als willekeurig geweld tegen burgers zonder aanwijsbaar doelwit.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 5) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u de laatste 2 jaren vóór uw vertrek uit Afghanistan tewerkgesteld was in Kabul (CGVS p. 10 en 11). Zoals eerder vermeld, werkte u bij de firma Hawk Vision in Kabul. Gedurende deze periode ging u slechts om de 3 à 4 maanden voor ongeveer een week naar uw huis in Kunduz (CGVS p. 11). U bent dus al vertrouwd met de stad Kabul en er kan worden verondersteld dat u er een professioneel netwerk hebt opgebouwd.

Bovendien versterkt uw persoonlijk profiel deze vaststelling. U heeft gestudeerd en uw studies afgewerkt (CGVS p. 13), naast Pashtu spreekt en begrijpt u ook Dari, een beetje Engels en ondertussen ook een beetje Nederlands (CGVS p. 16).

U gevraagd of u ook kan lezen en schrijven in deze talen verklaart u dat u dit kan in Pashtu en Dari, dat u goed bent in Engels en in Nederlands ook een beetje (CGVS p. 16). Indien u zelfs niet terug aan de slag zou kunnen bij Hawk Vision omdat u zonder enige verwittiging vertrokken zou zijn (CGVS p. 28), is het CGVS van oordeel dat u met uw kwaliteiten niet veel moeite zou hebben om een vergelijkbare functie te vinden. Dit wijst er dan ook op dat er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u in Kabul een leven zou kunnen opbouwen.

Ondanks dat u aanhaalde geen familie in Kabul te hebben (CGVS p. 28), doet het facebook-profiel van uw broer S.A. sterke vermoedens rijzen dat het tegendeel waar is (kopie van Facebook-profiel toegevoegd aan het administratief dossier). Verschillende foto's en activiteiten die uw broer S. deelt op zijn openbaar profiel, wijzen op zijn aanwezigheid in Kabul. Zo haalt hij onder andere aan, aan de Kardan University in Kabul gestudeerd te hebben, en heeft hij verschillende familiefoto's gedeeld die in een pretpark in Kabul genomen zijn. Bovendien wijst 1 foto erop dat hij een certificaat heeft ontvangen van Afghanistan Institute of Banking and Finance (AIBF), gevestigd in Kabul stad (foto toegevoegd aan administratief dossier). Verder onderzoek wijst erop dat AIBF een organisatie is die opleidingen, trainingen en onderzoek biedt aan het bank- en financiewezen in Afghanistan (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien is uw broer ook te zien op foto's op de website van deze organisatie. Dit bevestigt het vermoeden dat de familie in Kabul wel degelijk over netwerken beschikt. U gevraagd of u mensen kent in Kabul zegt u geen familie te hebben in Kabul en dat u veel collega's heeft maar geen contact met hen hebt (CGVS p. 28). U verklaarde dat u geen contact heeft opgenomen met uw collega's omdat u dan de documenten die u voorlegde tijdens het interview op CGVS had moeten teruggeven (CGVS p. 28). Deze verklaring is echter niet valabel, aangezien u zich buiten Afghanistan bevindt is het weinig aannemelijk dat uw collega's deze documenten nog zouden terug eisen.

Wat uw voorgelegde documenten betreft dient ook nog het volgende opgemerkt te worden. Uw werk was gevestigd in Kabul, om de 3 à 4 maanden kon u voor ongeveer een week naar uw huis in Dasht-i Archi. De laatste keer dat u naar huis ging, was ongeveer 5 à 6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 11). De documenten werden u ongeveer 8 à 10 maanden geleden door uw schoonvader opgestuurd (CGVS p. 29). Het is opmerkelijk op welke manier uw schoonvader aan deze documenten is geraakt nadat u uit het land bent vertrokken. U had namelijk aangegeven dat u niemand op de hoogte had gebracht van uw problemen (CGVS p. 28) en dat u zelf ook niet meer naar uw huis was gegaan (CGVS p. 11). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u de documenten aan de smokkelaar heeft gegeven en dat hij ze aan uw schoonvader heeft bezorgd (CGVS p. 29). Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig en wordt sterk in twijfel getrokken, het is namelijk niet aannemelijk dat een smokkelaar zich nog met dergelijke zaken zou bezighouden en buiten het smokkelen van de mensen ook nog de rol van koerier op zich zou nemen. Er kan dus aangenomen worden dat u mogelijk op een andere manier aan deze documenten bent geraakt, eventueel via contact met uw voormalige werkgever of collega's.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift opnieuw naar de tweede dreigbrief die hij van de taliban zou hebben ontvangen en waarin wordt gesteld dat hij zal worden vermoord gelijk waar hij zich bevindt. Hoger kwam reeds vast te staan dat aan deze bedreigingen niet het minste geloof kan worden gehecht. Tevens kwam hoger reeds vast te staan dat aan zijn beweerde tewerkstelling voor de Afghaanse overheid geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kunnen deze elementen niet worden beschouwd als een hinderpaal voor het redelijk karakter van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in hoofde van verzoeker. Wat betreft de informatie uit het Facebookprofiel van S.A. (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat er honderden mensen zijn met deze naam en dat het niet zijn broer betreft. Hij wijst erop dat zijn vier broers nog steeds minderjarig zijn. Gezien hoger reeds werd vastgesteld dat verzoekers algehele geloofwaardigheid is aangetast, kan aan zijn beweringen in onderhavig verzoekschrift niet zomaar geloof worden gehecht. Verzoeker laat verder bovendien na zijn beweringen te staven middels enig stuk, terwijl de informatie van het Facebookprofiel van S.A. zich in het administratief dossier bevindt. Wat betreft het bezorgen van documenten aan de smokkelaar, die ze op zijn beurt aan verzoekers schoonvader zou hebben bezorgd, wijzigt verzoeker in zijn verzoekschrift zijn eerdere verklaringen, hetgeen opnieuw allerm minst ernstig is. Dat hij enkel zijn bankkaart en werkpas aan de smokkelaar zou hebben overhandigd, vermeldde hij eerder immers niet.

Het loutere feit dat zijn schoonvader deze smokkelaar zou hebben geregeld en dat verzoeker hem niet kende, doet geen afbreuk aan de pertinente opmerking van de commissaris-generaal dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een smokkelaar in Afghanistan zich niet bezighoudt met één of andere vorm van koerierdienst voor de mensen die hij smokkelt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER